

در آستانه راهپیمایی بین المللی مارش میرا، پای صحبت سیدمیثم
میرهادی، یکی از معدود مترجمان آثار بوسنیایی نشستیم

رد گلوه و خمپاره روی دیوارهای سر بر زیتسا شوکه ام کرد

قلیم را می‌فشد که تنها

نوشت و گفت و گو درباره

آن می‌توانست تسکینم

دهد. چندی پیش مطلع شدم انتشارات خط مقدم کتاب‌های درباره حضور ایرانی‌ها در نبرد بوسنی در دست انتشار دارد و کتابی خواندنی هم از انتشارات انجمن پیشکسوتان سپاس به دستم رسید که کمک زیادی در ترسیم فضای ۲۵ سال پیش در شهرهای جنگزده بوسنی به من می‌کرد.

در آستانه ۱۷ تیر (۸ جولای) گفت و گو با سیدمیثم میرهادی از فعلان ایرانی در حوزه فرهنگی بوسنی و هرزگوین، ادای احترامی است به آنها که برای عزت و اعتلای نام اسلام و انسانیت در قلب اروپا، تلاش کرددند و خون دادند. از میان آنها، یاد سردار شهید حاج سید جعفر صفائی نیز همواره با من است...

مقاموت اسلامی شده بود و جسته و گریخته می‌شندید پدر دوستانم برای جنگ به بوسنی رفتند. مستند «خنجر و شقایق» تصورات من را از این جنگ، صورت دیگری بخشید اما هنوز واقعیت‌های زیادی بود که نمی‌دانستم. او اخراجی بهشت ۹۷ نشست نقد و بررسی سه کتاب از روابط‌های جنگ بوسنی در حوزه هنری، من را بـ جلوه دیگری از این نبرد آشنا کرد. دو سال بعد هم گفت و گو با حاج قاسم بخشی (فیلمبردار و یار شهید آوینی) که برای ساخت مستندی از این جنگ، دل به راههای خطرناک اروپا زده بود تا خودش را به سارایوو برساند. روی دیگری از سکه رانشانم داد. در این سال‌ها، خواندن کتاب («) به قلم خانم مریم برادران، شخصیت بی‌نظیری همچون سردار شهید رسول حیدری را تحدودی به من شناساند. خواندن روابط‌هایی از مظلومیت مسلمانان در بوسنی و سربازان گمنام ایرانی که داوطلبانه خودشان را به دل آتش جنگ برده بودند، آنقدر

در آغاز

به یاد سرداران رسول حیدری و سید جعفر صفائی

چند سال پیش که می‌شد با چند میلیون تومان به بوسنی رفت و در راهپیمایی مارش میرا شرکت کرد، توفیق نداشت و حالا که سفر به آنجا بیشتر از ۳۰ میلیون تومان هزینه دارد، نه توفیق دارد، نه توانایی مالی! هنوز چند روز از تعطیلات نوروز ۱۳۷۶ نگذشته بود که آتش جنگ در بوسنی آغاز شد و تا اواخر پاییز ۷۴ ادامه پیدا کرد.

میثم رشیدی
مهرآبادی

سردبیر قفسه کتاب

آن روزهای سرودی که گروه گرده زبان بوسنیایی می‌خوانند برای من نماد